

از دوران مفرغ استاد کاران به اختراع پرداختند

نوشته ژئون سانگ - وون

ژئون سانگ - وون (Jeon Sang - Woon) استاد علوم طبیعی در دانشسرای دختران سونگشین واقع در شهر سئول است، او راجع به تاریخ علوم و فنون در کره باستان کتابهای فراوانی تألیف نموده است، یکی از آثار وی به نام «علم و تکنولوژی در کره: وسایل سنتی و فنی» در سال ۱۹۷۴ توسط چاپخانه MIT به زبان انگلیسی منتشر شده است.

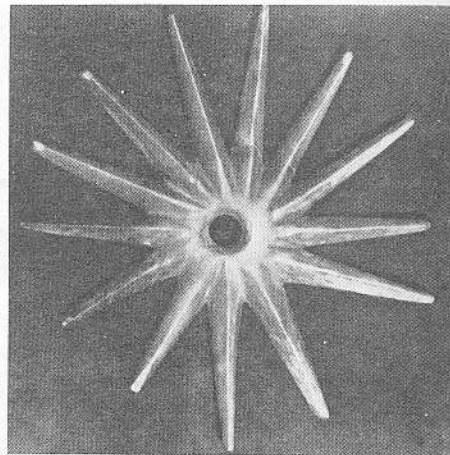

Photo Direction de la protection du patrimoine culturel, République populaire démocratique de Corée

در حدود قرن دهم قبل از میلاد مسیح در شبه جزیره کره انسانهای عصر مفرغ به طرز ماهرانه‌یی فلزکاری می‌کردند و در ساختن آلیاژهای گوناگون دست داشتند. آنها از ساختمان دقیق مفرغ مطلع بودند و می‌توانستند آن را از اختلاط مس و روی بدست آورند و برای این کار، شیوه مبتکرانه‌یی به کار می‌بردند. چون از قدیم در این زمینه بسیار توانا بودند از اینرو نمی‌بایست فنون فلزکاری چینی را بپذیرند بلکه می‌بایست به انطباق آنها بپردازند.

دویست سال پیش از گوتمبرگ آنها نخستین حروف متحرک فلزی را اختراع کردند. در سال ۶۴۷ میلادی ش، اوسونگدائه، قدیمی‌ترین رصدخانه شناخته شده در آسیای خاوری را ساختند. در زمینه دانش هواشناسی در سال ۱۴۴۱ نخستین دستگاه را برای اندازه‌گیری میزان بارندگی اختراع نمودند و در زمینه کیمیاگری و پزشکی در سال ۱۴۳۳ به تألیف و تدوین مجموعه‌یی شامل نام داروهای گیاهی محلی و چگونگی و میزان مصرف آنها موسوم به هوانگیک شپسونگ بانگ پرداختند.

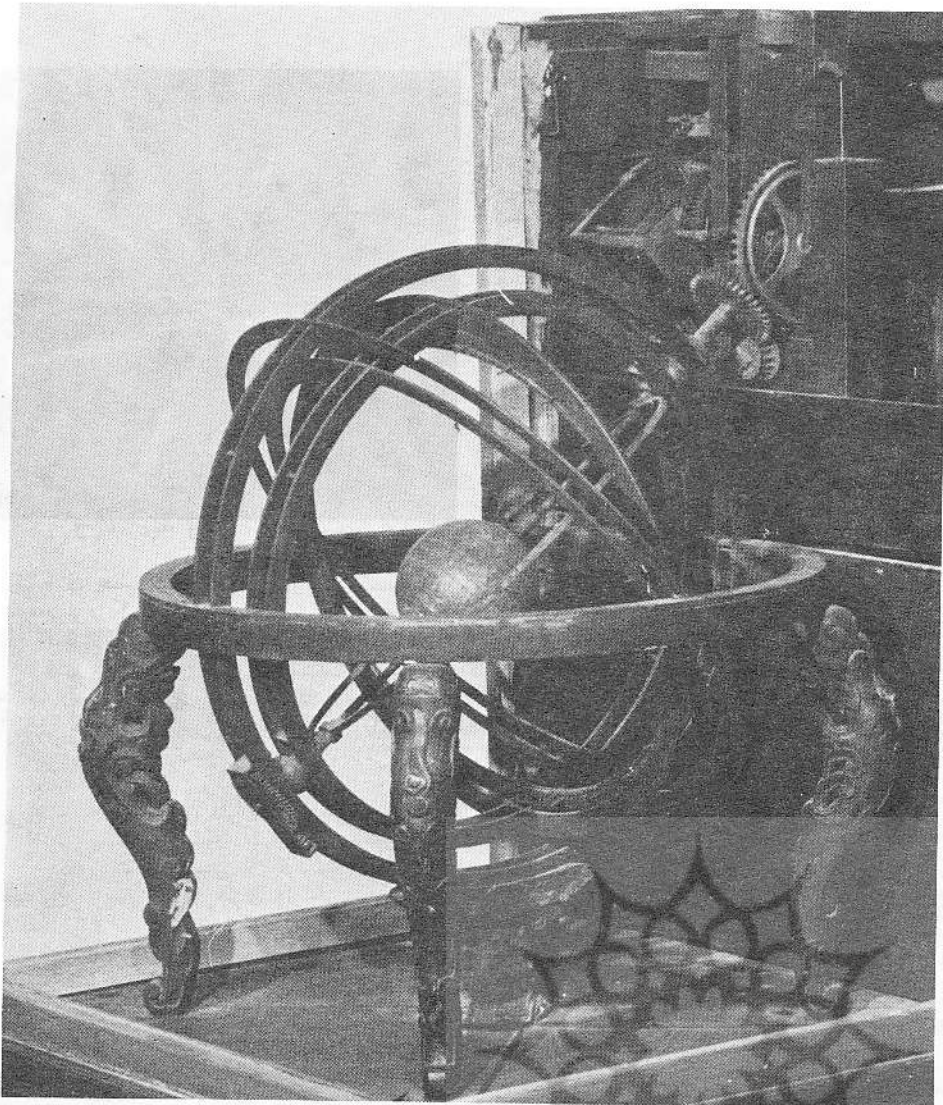
در پایان قرن دوم پیش از میلاد مسیح خاندان چینی هان مستعمره او - لانگ را در شمال غربی کره بنیان نهاد. در آن زمان همراه صنعتگران چینی فنون فلزکاری چینی به خاک کره راه یافت و تحت تأثیر آنها صنعتگران کره‌یی شیوه‌های تازه‌یی ابداع نمودند به گونه‌یی که از قرن پنجم تا قرن ششم میلادی کیفیت فلزکاری در کره به حد قابل ملاحظه‌یی افزایش یافت که از نمونه‌های بارز آن زینت آلات طلایی و انواع تاج و گوشواره‌هایی است که در مقابر متعلق به سلسله سلاطین سیلا کشف شده‌اند. در آن زمان شاهزادگان و طبقه اشراف از صنعتگران حمایت می‌کردند. در قرون ششم و هفتم میلادی همزمان با شکوفایی فرهنگ بودایی مجسمه‌های بیشماری از بودا که از مفرغ زرانود ساخته می‌شد و ناقوسهای بسیار زیبایی که مفرغ آن از آلیاژی فاقد هرگونه ناخالصی به دست می‌آمده پدید آمد. در آن زمان شهرت داشت که می‌گفتند اگر از مفرغ ایران بهترین آئینه ساخته می‌شود مناسب‌ترین مفرغ برای ریخته‌گری ناقوس مفرغ سیلا است.

سراسر زندگی مردم کره به کشاورزی بستگی داشت. بنابراین پیش‌بینی و تنظیم میزان تولیدات کشاورزی برای آنان حائز اهمیت بسیار زیادی بود. طبق قدیمی‌ترین تصورات نجومی چینی، آسمانها درباره‌ امور زمینی تصمیم می‌گیرند و بنابراین باید به مقاصد آنها پی برد. این دو اشتغال فکری مربوط به سیر گواکب آسمانی و محصولات زمینی مردم کره را وادار نمود تا به مطالعه آسمانها بپردازند. ولی علیرغم چند فقره از مطالعات بی‌سابقه درباره پدیده‌های آسمانی، کره در زمینه ستاره‌شناسی تابع و

Photo Paul Bryant © Patrimoine, Paris

رصدخانه ش، او موندگائه که قدیمی‌ترین رصدخانه موجود در مشرق‌زمین بشمار می‌رود در سال ۶۴۷ میلادی در کیونگجو بنا گردیده است. در مورد طرزکار این رصدخانه نظریه‌های متعددی ارائه شده است. عده‌یی معتقدند که دستگاههای رصد ماه و ستارگان در قله برج قرار داشت. گروهی دیگر عقیده دارند که تمامی این رصدخانه که رو به سوی آسمان گشوده است به‌عنوان میدانی برای رصد جایجایی ستارگان مورد استفاده قرار می‌گرفت. طبق نظریه سوم این رصدخانه یک ساعت شمسی بود که به‌وسیله موقعیت خورشید برای تعیین تقسیمات بیست و چهارگانه سال یا بیست و چهار فصل کشاورزی بکار می‌رفت. بالا سمت راست محور شعاعی قرار دارد که متعلق به عصر مفرغ کره‌یی است.

(1) et (3) Photos © Jeon Sang-woon, Séoul, Rép. de Corée

(2) Photo © Musée des Sciences, Londres

دنباله‌رو چین باقی ماند.

از همان دوران فرمانروایی سلسله سلاطین قدیم جدولهای نجومی نماد قدرت پادشاهی محسوب می‌شدند و نتایج مشاهدات نجومی روی نقشه‌های نجومی ثبت می‌گشت. ظاهراً کورئو نخستین کشور کره‌یی است که نقشه‌یی از ستارگان تنظیم کرده است. اینگونه نقشه‌ها در مقابر کورئو کشف شده‌اند. در این نقشه‌ها صورفلکی و نیز ماه و خورشید روی مدارهایی نشان داده شده‌اند، خورشید در سمت مشرق و ماه در سمت مغرب قرار دارند. آنها چهار «خانه آسمان» یعنی ازدهای آبی، لاک‌بشت سیاه و مار، ببر سفید و عنقای سرخ را که تعیین‌کننده چهار جهت اصلی هستند نشان می‌دهند.

در ادوار باستانی و قرون وسطی آلت نجومی عمده نوعی کره موسوم به کره آرمیلر که از مجموعه‌یی از دوائر فلزی که آسمان و کواکب را مجسم می‌ساخت و در میان آن کره کوچکی به نشانه زمین وجود داشت تشکیل می‌شد. این دستگاه که در حدود قرن دوم قبل از میلاد مسیح در چین ساخته شده بود احتمالاً در فاصله میان دوره سه قلمرو سلطنتی و دوره تشکیل کشور واحد سیلا وارد خاک کره گردید. چنین به نظر می‌رسد که بعدها در دوره فرمانروایی خاندان سلطنتی کورئو دستگاههایی که بر همان اصل ساخته شده بود همچنان مورد استفاده قرار گرفته باشد.

سلسله سلاطینی که به طور متوالی در کره روی کار آمده‌اند همگی به پدیده‌های جوی و نجومی و خاصه به کسوف و خسوف توجه بسیار زیادی از خود نشان داده‌اند. پیش‌بینی ماه گرفتگی و آفتاب گرفتگی جزئی از مراسم مذهبی سلطنتی را تشکیل می‌داد. در نظر عمومی این پیش‌بینی ارزش و اعتبار شاهان را بالا می‌برد. خطای ستاره‌شناسان در این مورد در دسترس بسیاری برای آنان فراهم می‌کرد. بسیاری از آنان شغل و حتی زندگی خود را از دست می‌دادند.

رصدخانه کیونگزو موسوم به ش، - اومسونگدانه که در سال ۶۴۷ میلادی و در شانزدهمین سال سلطنت ملکه سوندوک بنا گردیده. دلیل بازرسی بر شکوفایی دانش ستاره شناسی در آن زمان است. این برج سنگی محکم و زیبا که اندکی بیشتر از نه متر بلندی دارد شاید به مناسبت یک فرضیه قدیم چینی که آسمان را مدور و زمین را مربعی شکل می‌پنداشت به شکل یک بطری ساخته شده‌است. این رصدخانه که کاملاً به سبک و سلیقه کره‌یی بنا شده از بسیاری جهات جالب است. نخست اینکه این رصدخانه امکان می‌داد تا بتوان سایه خورشیدی را به وسیله شاخص برای تعیین فصول سال اندازه گیری کرد. وانگهی پنجره‌یی در آن رو به جنوب باز می‌شد بگونه‌یی که هنگام اعتدال ربیعی و اعتدال خریفی در مواقع ظهر نور آفتاب بر سراسر پایه داخلی این برج می‌تابید و حال آنکه هنگام انقلاب صیفی و شتوی نمی‌توانست به درون آن نفوذ کند.

رصدخانه ش، اومسونگدانه بی‌تردید مرکز فعالیت‌های ستاره شناسی قلمرو سلطنتی سیلا محسوب می‌شد. این رصدخانه برای مطالعات نجومی که در نقاط مختلف سیلا انجام می‌گرفت نقش شاخص را ایفا می‌کرد و برای اندازه گیری و تعیین چهار جهت اصلی به‌عنوان مینا و مرجعی بکار می‌رفت.

دو قطر سنگ مربعی شکل بالای رصدخانه چهار جهت اصلی را نشان می‌دادند و پنجره آن درست رو به جنوب گشوده می‌شد. احتمالاً در اطراف رصدخانه سنگفرشی وجود داشته که مانع از هرگونه ساختمان در آن حدود می‌شده

است. بنابراین هیچ چیز نمی‌توانست برای مطالعات نجومی موافق بوجود آورد. اندازه گیری زمان در کره بدون شنگ در ابتدای تاریخ میلادی آغاز شد. قطعاتی از يك ساعت آفتابی را اکنون می‌توان در موزه کیونگزو مشاهده نمود. ساعت آفتابی اعشاری که در نخستین سالهای فرمانروایی سلسله سلطنتی یی بکار می‌رفت دقیق‌تر از همه آنهاست. ولی چون استفاده از ساعت آفتابی در روزهای آبری هرگز امکان‌پذیر نبود از اینرو در دوره شنه قلنرو سلطنتی شنگت آبی را بدان ترجیح دادند. نخستین ساعت آبی در سال ۷۱۸ میلادی ساخته شدند.

هنگامی که خاندان یی پایتخت را به هانسونگ (شهر سنول فعلی) منتقل ساخت نیاز به وجود يك ساعت تازه مرجع به شدت احساس

مرازم مذهبی متوجه این نکته شدند که خوب کندر تا يك سرعت ثابت می‌سوزد. کشیشان کهنسال بودایی حکایت می‌کنند که قارچهایی که روی قفه درختان بلوط می‌روند ماده اولیه گرد بخور را که در کره به کار می‌رفت، تشکیل می‌داد این قارچه را در آب قلیایی رختشویی می‌جوشانند و در سایه خشک می‌گردند و سپس به گرد تبدیل‌مساختند گرد را به لاوکهایی که دارای اندازه یکسانی بودند می‌ریختند و نگه می‌داشتند. این داستانها شباهتهایی را به ذهن انسان القاء می‌کنند که میان این ساعتها و ساعتهای دیواری بخوری که فیلا در چین و ژاپون شناخته شده‌اند وجود داشته است.

در زمان سلطنت خاندان یی میزان بازندگی را با بکار بردن شیوه‌یی که ظاهراً در منطقه کوریو اجرا می‌شده است اندازه‌گیری می‌کردند.

در سراسر آسیای خاوری کره آمپلر (کره) مجسم‌کننده آسمان و کواکب و زمین تا قرون وسطی برای مشاهدات نجومی بکار می‌رفت. این دستگاه از چین وارد کره شد و سپس دستگاههای ساعتی خاصی بر آن افزوده گشت. ساخت این دستگاههای ساعتی مهم‌ترین اقدام علمی در دوره سلطنتی از این دستگاه ساعتی را که در سال ۱۶۶۹ ساخته شده و اکنون در موزه دانشگاه کوریو واقع در شهر سنول نگهداری می‌شود نشان می‌دهد. این دستگاه ساعتی خاص ترکیبی از اصل مکانیسم سنتی ساعتهای چینی و عربی و ساعتهای زنگدار غربی است. قدیمی‌ترین باران‌سنج دنیا نیز در سال ۱۶۴۴ و در دوره سلطنت سزوتنگ شاه اختراع گردید. در همین سال شبکه‌یی برای مطالعات آماری میزان بارندگی تاسیس گشت. تصویر شماره ۲ باران‌سنج کره‌یی را که در سال ۱۷۷۵ طبق مشخصات باران‌سنجی سال ۱۶۴۴ ساخته شده است نشان می‌دهد. یکی دیگر از اقدامات علمی در زمان سلطنت سزوتنگ شاه مطالعه سنجیده و اصولی بادها بود. يك نوار باریک پارچه‌یی متصل به دکلی که روی يك ستون سنگی نصب می‌شد جهت نیروی باد را نشان می‌داد. تصویر شماره ۳ پایه يك دستگاه نشان دهنده جهت باد را که متعلق به قرن هفدهم میلادی است نشان می‌دهد.

گردید. بنابراین در سال ۱۳۹۸ (هفتمین سال سلطنت تئو انگو) يك ساعت آبی شبانه در مرکز شهر سنول نصب نمودند و در عین حال برخی ساختند و در آن ناقوسی قرار دادند تا ساعات مختلف را برای اطلاع همه ساکنان پایتخت اعلام دارند. با پشت و هشت‌بار به صدا درآوردن ناقوس در آغاز بیداری شب (برای ۲۸ صورت فلکی) و شی و سه‌بار در پایان این بیداری (شب از «سی و سومین آسمان»، آسمان آیدرا) ساعت را اعلام می‌کردند. با تخصیص علامت از این علائم درهای قصر سلطنتی را می‌بستند و با دومین علامت آنها را دوباره می‌گشودند. شیوه دیگری اندازه‌گیری زمان سوزاندن چوب کندر بود که در معابد بودایی و تائوئیستی بسیار مورد استفاده قرار می‌گرفت. از دورانهای بسیار قدیم در این معابد برای اندازه‌گیری زمان گوشه‌هایی انجام می‌گرفت تا امکان اجرای مراسم و تشریفات مذهبی بموقع فراهم گردد. بدون شنگ قدما هنگام شب ستارگان را رصد می‌کردند و ساعات آفتابی و آبی به کار می‌بردند ولی در هوای آبری و یا هنگامی که آب وجود نداشت استفاده از این دستگاهها امکان‌پذیر نبود. کشیشان بودایی در طی اجرای

نیز مانند حجم باران به هشت‌درجه طبقه‌بندی می‌شد. يك باد نسبتاً قوی که قادر بود درختی را ریشه کن سازد «باد عظیم» و در صورتیکه می‌توانست سفالهای بام را از جای خود بکند «بند باد» نامیده می‌شد. در کتابها از این دو نوع باد به‌وضوح نام برده شده است.

اگر منشأ کیمیاگری در چین در عمق ظلمت زمان باقی مانده ولی در کره تنها تا قرن پنجم میلادی به‌عقب باز می‌گردد. در آن زمان تحت تأثیر آیین تائو در این سرزمین برای ساختن يك اکسیر جاودانی کوشش‌بعل می‌آمد. ولی بعید است که مردم کره در آن دوره در زمینه شیمی و داروشناسی هیچگونه اطلاعاتی نداشته باشند. طبق اسناد و مدارک چینی آنها حتی قبل از میلاد مسیح می‌توانستند داروها و سموم گوناگونی تولید کنند.

تأثیر آیین تائو (تائوئیسم) از قرن ششم میلادی در کره گسترش یافت. از کسانی که اندیشه عمر جاودانی ذهن آنها را بسیار به‌خود مشغول داشته بود می‌توان شین هونگ یکی از شاهان سلسله سیلا را نام برد. نقاشیهای معروف به سه کوهستان که نشان دهنده مردان فناپذیر تائوئیستی هستند احتمالاً در پایان قرن ششم یا در آغاز قرن هفتم میلادی در مقابر کوریو کشیده شده‌اند. نقاشیهایی هم که زنان فناپذیری را در حال چیدن قارچهایی سحرآمیز با دست راست نشان می‌دهند در حالیکه ظرفهای داوویی در دست چپ خود گرفته‌اند افکار و اندیشه‌های تائوئیستی را که با اندیشه فناپذیری پیوند دارند، بیان می‌کنند. بی‌تردید این اندیشه در همان زمانی که برپایی مراسم دعا و نماز برای زندگی جاودانی مردگان در کره شیوع پیدا می‌کرد توسط مردم کره پذیرفته شد.

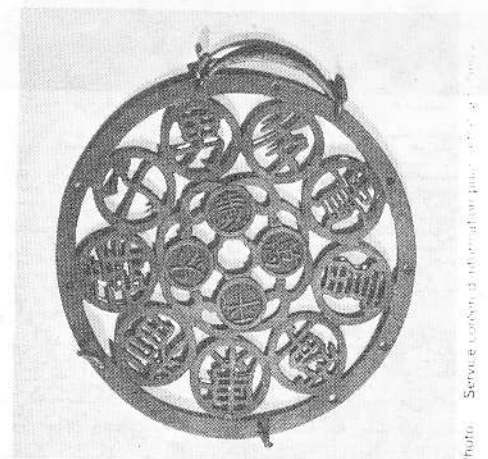
تقریباً از قرن هشتم میلادی دانش‌عامیانه در زمینه داروشناسی اسپلوب صخیجی به‌خود گرفت و این دانش تحت تأثیر چین به‌صورت یک رشته علمی واقعی در آمد. وانگهی نام یازده داروی کره‌یی در دارونامه چینی ثبت گردید. از قرن نهم میلادی بیست و دو فقره دیگر از این داروها در ژاپون و چین شناخته شدند و تقریباً در همان دوره ریشه گیاه جنسه «جسنان» سنگ صفرای گاری که از کره به چین و ژاپون وارد شده بودند در این دو کشور بسیار مورد توجه واقع شدند.

در این تردید همه مردم شیوه‌های کیمیاگری را ضروری نمی‌شمردند. برخی از طرفداران چینی آیین تائو استعمال داروهای طبیعی کیمیا را ترجیح می‌دادند. مردم کره مانند آنها به‌موثر واقع شدن ریشه گیاه جنسه به‌عنوان اکسیر زندگی اعتقاد بسیار زیادی داشتند و جنسه هم یکی از محصولات کره به‌شمار می‌رفت. امروزه نیز بسیاری از ساکنان کره معتقدند که ریشه گیاه جنسه و شاخ گوزن از بهترین داروهای نیروبخش محسوب می‌شوند و به هر کسی که بتواند آنها را به‌طرز بهتری مصرف کند جوانی جاودانی می‌بخشند.

داستانهای عامیانه بشمارزی وجود دارد که طی آنها اعمال قهرمانانی که سراسر عمر خود را در دوردست‌ترین کوهستانها و دره‌ها به جستجوی گیاه جنسه چندین صدساله می‌گذرانند، شرح داده شده است. منشأ فلسفی این داستانها را بی‌هیچگونه تردید باید در کیمیاگری چینی جستجو کرد. آشنایی با داروها در دوره سلطنت سلسله شاهان سیلا احتمالاً زمانی در میان مردم شیوع پیدا کرد که داروهای ساخته شده در آسیای جنوب شرقی، هند، ایران، عربستان و در دنیای رمتوسط‌چینیها وارد خاک کره شدند. در قرن دهم میلادی گسترش آیین بودایی بار دیگر پزشکی کره‌یی را تحت تأثیر پزشکی

هند قرار داد. فرهنگ کوریو در آن زمان توانست علم داروشناسی خاصی برای خود پی افکند، کوریو مدارس پزشکی در دو سطح تأسیس نمود و تخصص پزشکی را به‌ماتحاناتی که دست‌یابی به‌اداره را امکان‌پذیر می‌ساختند افزود. دولت کره در اینکار از سرمشق چین در دوره فرمانروایی سلسله‌ت، آنگک پیروی کرد. پس منشأ علم را در کره باید در سنتهای فنی جستجو کرد. در این کشور تجربه عملی و مهارت فنی از نسلی به‌نسل دیگر انتقال یافته و گسترش پیدا کرده‌است. دانشمندان کره‌یی تنها برای پژوهش پدیده‌ها دل‌سنگی نشان دادند و از نظریه‌پردازی درباره آنها غفلت ورزیدند. اهمیتی که در کره برای پژوهشهای عملی به جای مطالعات تئوریک و علوم اساسی قائل بودند نتیجه‌اش این شد که تکنیک تنها در محدوده هنرهای سری که توسط صنعتگران دهان به‌دهان منتقل می‌گشت، اساس استواری یافت. دانشمندی که کارمند بودند می‌بایست طبق سیاست دولت به پژوهش دست بزنند. آنها وقت نداشتند تا به پژوهشهای آزادانه و یا به تفکرات تئوریک بپردازند. استادکاران (تکنیسینها) که کارمندان زیردست بودند و مانند صنعتگران خوارشمرده می‌شدند، نمی‌توانستند از آزادی معنوی و رفاه مادی برخوردار باشند. ممکن نبود از آنها انتظار داشت که هنرهای سری را که با تجارب خاص خود یا از طریق انتقال کسانی بدست می‌آوردند، ثبت و نگهداری کنند هیچ عاملی آنها را در سطح اجتماعی برای انجام کارهای نمربخش بر نمی‌انگیخت و کوششهای آنها برای پیشبرد تکنیک هیچگونه ارزش و اعتباری برای آنها فراهم نمی‌آورد از اینرو جز ادامه دادن به‌فعالیتهای سنتی هیچ آرزوی دیگری در دل نمی‌پروراندند. این فنون صنعتگری تنها در قرون هفدهم و هجدهم میلادی بود که توانستند در سایه دانشمندان طرفدار علوم اثباتی بزرگ‌اساس علمی استوار گردند. این دانشمندان در مقابل اندیشه مبتنی بر تفوق تحقیقات فلسفی بپا خاستند و جنبشی بوجود آوردند که هدف غایی آن جستجوی حقیقت بر اساس مشاهده و تجربه بود. بدینسان آنها علوم غربی را در کره معمول و متداول ساختند و ابتکار اصلاحات علمی را به دست گرفتند.

ژئون سانگ - وون

لوچه تزئینی که مربوط به یک قفل قدیمی است. کتیبه داخل دایره در این لوچه به‌طور تحت‌اللفظی به‌معنای «ده هزار سال صلح بزرگ» است. در نوشته‌های حلقه خارجی، خوشبختی، اولاد فراوان، تندرستی، ثروت، شرف و افتخار و طول عمر آرزو شده است.

کنفرانس عمومی یونسکو

بیستمین نشست کنفرانس عمومی یونسکو که از ۲۴ اکتبر تحت ریاست آقای ناپلئون لوبلان (از کانادا) در پاریس تشکیل گردیده بود پس از تصویب برنامه کار سازمان برای سال ۱۹۷۹-۱۹۸۰ در ۲۸ نوامبر به‌کارهای خود پایان داد. برای تقصیم اجرای مفاد این برنامه کنفرانس یک بودجه ۳۵۴ میلیون دلاری نه نسبت به بودجه سال ۱۹۷۷-۱۹۷۸ شش درصد افزایش داشت تصویب نمود. آقای احمد مختار امبو مدیر کل یونسکو طی سخنانی که به‌مناسبت جلسه اختتامیه ایراد کرد چنین اظهار داشت: این نشست کنفرانس عمومی در شرایطی پایان می‌یابد که روح همکاری و نیت واقع‌وهم‌آهنکی عمومی در میان اعضاء استوارتر گردیده و حتی ارزش و اهمیت بیشتری بدست آورده است. او چنین تصریح کرده:

«نظر به‌اعتباری که کنفرانس عمومی در طی مذاکرات و مشورتها کسب نموده بدون تردید می‌توان گفت که اعلامیه راجع به‌اصول اساسی مربوط به کمک و وسایل انباط جمعی به‌حکیم مبانی صلح و تفاهیم بین‌المللی، ارتقاء حقوق بشری و مبارزه علیه نژادپرستی و آزار ناپید و تحریکات جنگی موضوع عمده بیستمین نشست مجمع عمومی بوده است. امبو به‌سخنان خود چنین افزود: «استفالی که اعضای کنفرانس در تصویب این اعلامیه از خود نشان دادند بی‌شک یکی از درخشان‌ترین و هیجان‌انگیزترین لحظاتی است که من در مقام مدیریت کل یونسکو تجربه کرده‌ام. این مسئله موفقیت‌آمیز خاصه از آرزو بیشتر حائز اهمیت است که احتمال شکست فزونتو به‌نظر می‌رسید این مسئله پیروزی یک‌اراده شکستناپذیر صلح‌واشتی را که هرگز به‌سستی نگرانیده است نشان می‌دهد.

مدیر کل یونسکو خاطر نشان ساخت که با اینهمه نباید تصمیمات مهم دیگر را که باز به‌بعد اخلاقی بستگی دارند و تاکید و تأییدی بررسالت یونسکو در این زمینه بشمار می‌روند از یاد برد او در باره اهمیت تصویب بالا‌نفاق اعلامیه مربوط به مبارزه با نژادپرستی و پیشداوریهای نژادی تاکید ورزید و گفت: «از زمان تشکیل سازمان ملل متحد و حتی در تاریخ مجاهدات دراز مدت بشریت برای ریشه کن ساختن تبعیض نژادی و تعصبات نژادی این نخستین بار است که جامعه بین‌المللی صاحب متنی می‌گردد که بی‌آنکه از نظر حقوقی جنبه اجباری داشته باشد نمودار یک تعهد اخلاقی است که همه جنبه‌های مسئله را در بر می‌گیرد آقای امبو همچنین خشنودی خود را از اینکه نظامنامه‌های کمیته جدید بین‌الدول در مورد بازگرداندن اموال فرهنگی به کشورهای اصلی‌شان یا استرداد آنها در صورت نصاب غیرقانونی به‌انفاق آراء به‌تصویب رسیده است ابراز داشت.

مدیر کل یونسکو خاطر نشان ساخت که کنفرانس عمومی اراده فاطح خود را برای مشاهده اینکه سازمان یونسکو فعالیت‌های خود را در زمینه علم و تکنولوژی نتویت بخشند نشان داده و نیز نیت کشورهای عضو را برای دیدن اینکه یونسکو به‌مناسبت کنفرانس ملل متحد درباره علم و تکنیک در خدمت توسعه مسئولیت خاصی را در زمینه علمی بعهده گیرد و آن را گسترش دهد، اشکار ساخته است. مسئولیتی که در میان سازمانهای تخصصی ملل متحد به‌وی تعلق می‌گیرد.

کنفرانس به‌نمایندهگان همه کشورهای عضو- که با پذیرفته‌شدن عضویت نامیبیا و دومینیک تعدادشان از ۱۴۴ به ۱۴۶ رسیده - فرصت داده است که در حضور نودوسه نفر از وزرای مسئول امور خارجه، آموزش، پژوهشهای علمی، کشاورزی

و اطلاعات، نگرانیهای کنونی جهان را در یک سطح عالی در قلمروهای تحت صلاحیت یونسکو ابراز دارند.

در طی بحث و گفتگو درباره سیاست کلی، طبق اظهارات آقای امبو این نکته آشکار گردید که برقراری یک نظام نازده اقتصادی بین‌المللی یکی از عمده‌ترین و بی‌شک وسیع‌ترین هدفها را تشکیل می‌دهد که فعالیت‌های سازمان در جهت وصول بدانها باید انجام گیرد. این مباحثات اراده کشورهای عضو را مبنی بر اینکه مفهوم نظام جدید تنها نباید به‌قلمرو اقتصادی محدود شود بلکه باید به‌توسعه و تعمیق آن در ابعاد اجتماعی و فرهنگی نیز پرداخت، آشکار ساخت. آنان همچنین متفقاً موافقت خود را با این عقیده نشان دادند که چاره‌جویی برای از میان بردن عدم تعادل در زمینه دانش و آگاهی که بخش‌عظیمی از بشریت عواقب ناگوار آن را همچنان تحمل می‌کند، برعهده یونسکو است. طرحی که در طی دو سال آینده به‌مورد اجرا گذاشته خواهد شد، روشنگر این عزم راسخ است.

مدیر کل یونسکو در دنباله سخنان خود مطالبی به‌این شرح بیان نمود. «یونسکو در چهار سوق همه نگرانیهای خلاق عصر حاضر قرار دارد. او می‌خواهد به‌صورت آزمایشگاهی درآید که درهای آن به‌روی همه جریانات فکری که هدف مشترک آنها بوجود آوردن اصول اخلاقی تازه‌یی در روابط میان انسانها و ملت‌ها است گشوده باشد. نقطه آغاز این هدف درک آشکار و قطعی این نکته است که دنیا دیگر به‌این اندیشه که تنها یک مرکز و الگوی واحدی برای آینده داشته باشد پایان داده و در جستجوی راههای تازه توسعه و یک نظام نوین جهانی است که بتواند بروز ناگهانی گوناگونیمهای را مورد توجه قرار دهد. مسئله حیاتی اجتناب‌ناپذیر برای همه ما اینستکه این جستجو بتواند به‌شکل فرآیند مسالمت‌آمیزی از سازگاریهای متقابل مجدد و مبادلات پر ثمر میان همه - و نه به‌صورت رویاروییهای مبتنی بر بدگمانیهای شدید - دنبال گردد.

محل تشکیل کنفرانس با کمک گروهها و شخصیت‌های هنری مشهور بین‌المللی که از نقاط گوناگون جهان بدانجا آمده بودند به‌عنوان محوطه‌یی برای برپایی تظاهرات، مجالس شب نشینی، نمایشگاهها و غیره درآمد که در آن فرهنگهای بسیاری از کشورها مورد تجلیل قرار گرفت.

نشست بعدی کنفرانس عمومی به‌سال ۱۹۸۰ در شهر بلگراد تشکیل خواهد بود.

نشریاتی درباره کره

- هنر در کره
- بالماسک‌ها و خیمه‌شب‌باز یها در کره
- کره: ۴۰۰۰ سال خلاقیت هنری
- تاریخ کره
- گرامر شکلها و سبکها: آسیا
- زیربنای علوم اجتماعی در آسیا: افغانستان، اندونزی، زاپون، جمهوری کره، نپال، (بها: ۸ فرانک فرانسه)
- سیاست فرهنگی در جمهوری کره (بها: ۸ فرانک فرانسه)

علاقه‌مندان به‌نشریات یونسکو می‌توانند با مراجعه به کمیسیون ملی یونسکو در ایران خیابان ایرانشهر شمالی، شماره ۲۶۸ - تریب سفارش و خریداری آنها را بدهند.